

Arrest

nr. 202 727 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BORREMAN
Ruytenburgstraat 41
2600 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 12 januari 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat R. BORREMAN en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene reeds bij zijn aankomst een zeer grote integratiewil zou getoond hebben die door bijgevoegde verklaringen bevestigd wordt, dat betrokkene lessen Nederlands als tweede taal volgde (zie deelcertificaat), dat betrokkene een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie attest van deelname Cursus Maatschappelijke Oriëntatie), dat betrokkene een attest van inburgering behaalde (zie inburgeringscontract, zie attest), dat betrokkene cursussen volgde ten einde zich voor te bereiden om een plaats op de arbeidsmarkt te kunnen innemen, dat betrokkene uitzonderlijk goed in de maatschappij ingeburgerd zou zijn, dat aan betrokkene op 21 juni 2013 een arbeidskaart C afgeleverd werd (zie kopie arbeidskaart C), dat betrokkene op 01 januari 2013 een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor arbeiders bij R.Z. (...) als chauffeur ondertekende (zie arbeidsovereenkomst, loonbriefje), dat betrokkene via een interim contract gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomst, loonbriefjes), dat betrokkene een rijbewijs B voorlegde, dat betrokkene perfect in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat betrokkene de huur van het appartement mee zou betalen en dat betrokkene bijzondere sociale banden zouden gesmeed hebben in België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 oktober 2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 23 mei 2013, en waarvoor uiteindelijk toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 09 november 2013 gegeven werd. Sinds die datum verblijft betrokkene illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 3 jaar 2 maand 7 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een onberispelijk karakter heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Borremans haalt aan dat O.B. (...) (R.R.: xxx), de moeder van betrokkene, een zoontje heeft dat de Belgische nationaliteit heeft. Op basis daarvan werd mevrouw in het bezit gesteld van een Fkaart.

De moeder van betrokkene en zijn jongere halfbroertje, met wie hij een goede band zou hebben, verblijven dus legaal in België. Betrokkene zou gaarne in België blijven en voor hen zorgen. Betrokkene woont samen met de erkenner van zijn halfbroertje. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden. We merken hier vooreerst op dat uit het rijksregister blijkt dat betrokkene al sinds 13 december 2011 niet meer samenwoont met zijn moeder en halfbroer. Betrokkene zou samenwonen met de heer U.S.C. (...) (R.R.: xxx), de erkenner van het halfbroertje van betrokkene. Er wordt niet op een degelijke manier aangetoond dat betrokkene emotioneel dan wel financieel afhankelijk zou zijn van zijn moeder, noch dat de banden die hij met zijn moeder en halfbroer heeft voldoende hecht zijn. Enkel 1 getuigenverklaring vermeldt dat betrokkene zijn moeder en halfbroer regelmatig bezoekt. Evenmin wordt aangetoond dat betrokkene op enige manier voor zijn moeder en halfbroer zou zorgen of dat zij op enerlei wijze

afhankelijk zouden zijn van betrokkene. Wij zijn dan ook van mening dat verzoeker het niet aannemelijk gemaakt heeft dat zijn familieband met zijn moeder en halfbroer voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Uit niks blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene heeft gewerkt waaruit blijkt dat hij in staat is om voor zichzelf te zorgen, uit niks blijkt immers dat hij in het land van herkomst geen werk zou kunnen vinden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Wat betreft de vrees voor elke terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene zou geen enkele band of sociale relatie meer hebben met zijn land van herkomst. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst en van sociale relaties valt volledig binnen de eigen invloedssfeer. Indien betrokkene verzuimd heeft de banden met het herkomstland te onderhouden, is dat volledig zijn eigen keuze geweest. Er geldt trouwens voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Dit element vormt geen buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op 16 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten/evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.05.2013 en waarvoor hij op 30.10.2013 een toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 09.11.2013 kreeg.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij zij er op wijst dat de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°

van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast, bepaling waarvan in de tweede bestreden beslissing toepassing werd gemaakt om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Zij meent dan ook dat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel aan de verzoekende partij te laten betekenen. Voorts wijst zij er ook op dat het daarenboven gaat om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten nu de verzoekende partij op 17 mei 2013 een bevel werd gegeven dat niet werd aangevochten en aldus definitief en uitvoerbaar is.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing stelt dat niet op een degelijke manier zou zijn aangetoond dat betrokkene emotioneel dan wel financieel afhankelijk zou zijn van zijn moeder, noch dat de banden die hij met zijn moeder en halfbroer heeft voldoende hecht zijn.

Terwijl de eerbiediging van artikel 8 EVRM een fundamenteel recht betreft dat iedere overheidsinstantie voorafgaandelijk in rekening dient te nemen via een nauwgezette afweging van de verschillende belangen, alvorens een beslissing te nemen die de situatie van een rechtsonderhorige grondig kan wijzigen.

2.2.1.2. Verzoeker heeft echter steeds een innige band met zijn moeder en half broer gehad.

Ook toen hij bij de vader van zijn half broer wonen had hij dagelijks contact met zijn moeder en bevond hij zich meermaals per week op haar appartement.

Thans woont verzoeker opnieuw samen met zijn moeder en halfbroer hetgeen alleszins bewijst dat de banden voldoende hecht zijn.

Bovendien blijkt dit ook duidelijk uit de bijgebrachte verklaringen.

In de periode dat verzoeker een inkomen ontving werd dit grotendeels besteed aan het huishouden van moeder en halfbroer en de aankoop van allerlei toestellen (stuk 10).

De moeder van verzoeker beschikt slechts over een leefloon.

In september gaat de halfbroer van verzoeker naar school en zal zij tevens starten met werken.

2.2.1.3. Verzoeker vertoont daarnaast sedert zijn aankomst in België reeds een zeer grote, zelfs uitzonderlijke integratiewil wat door vrienden, burens, maatschappelijk werkers en de voormalige werkgever van verzoeker wordt bevestigd.

2.2.1.4. Een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou wel degelijk een inmenging uitmaken, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privé- en gezinsleven.

Bovendien verkaart verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen enkele band of sociale relatie meer heeft met zijn land van herkomst, dat hij meer dan vier jaar geleden verlaten hebben.

Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voorzover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken.

Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

(R.v.St, nr. 78.711, 11 februari 1999)

Verzoekers menen dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van hun privé en gezinsleven.

De verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die zij hebben geweven in België sedert hun aankomst, zou terzake een maatregel uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel.

In huidig geval heeft een dergelijk zware maatregel als de uitwijzing van verzoeker te zware repercussies op zijn privé- en gezinsleven.

Bij een objectieve afweging staat het belang van de Belgische Staat niet in verhouding tot het nadeel dat verzoekers ondervinden.

2.2.1.5. Het recht vervat in artikel 8 EVRM houdt tevens het recht in om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met zijn medemensen.

Verzoeker woont sedert 4 jaar in België, heeft gewerkt als taxichauffeur, heeft studies van het Nederlands gevolgd, en heeft hier tal van vrienden, zodat in dat opzicht meer dan alle voorwaarden om artikel 8 EVRM toepasselijk te maken op onderhavige zaak vervuld zijn.

Daarmee kan nogmaals bevestigd worden dat wanneer een genomen beslissing de onderbreking voor een onbepaalde, al is het in beginsel maar korte, duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan een overheidsinstantie niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 EVRM.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met het bevel om het grondgebied te verlaten is dus kennelijk onredelijk doordat het geen proportionele afweging maakt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM op de situatie van verzoeker.”

4.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

4.1.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

4.1.4. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen

een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwesitie.

4.1.5. *In casu* beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag op haar gezinsleven met haar moeder en halfbroer en op haar privéleven.

4.1.6. Betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, wat volgt: *“Meester Borremans haalt aan dat O.B. (...) (R.R.: xxx), de moeder van betrokkene, een zontje heeft dat de Belgische nationaliteit heeft. Op basis daarvan werd mevrouw in het bezit gesteld van een Fkaart.*

De moeder van betrokkene en zijn jongere halfbroertje, met wie hij een goede band zou hebben, verblijven dus legaal in België. Betrokkene zou gaarne in België blijven en voor hen zorgen. Betrokkene woont samen met de erkenner van zijn halfbroertje. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden. We merken hier vooreerst op dat uit het rijksregister blijkt dat betrokkene al sinds 13 december 2011 niet meer samenwoont met zijn moeder en halfbroer. Betrokkene zou samenwonen met de heer U.S.C. (...) (R.R.: xxx), de erkenner van het halfbroertje van betrokkene. Er wordt niet op een degelijke manier aangetoond dat betrokkene emotioneel dan wel financieel afhankelijk zou zijn van zijn moeder, noch dat de banden die hij met zijn moeder en halfbroer heeft voldoende hecht zijn. Enkel 1 getuigenverklaring vermeldt dat betrokkene zijn moeder en halfbroer regelmatig bezoekt. Evenmin wordt aangetoond dat betrokkene op enige manier voor zijn moeder en halfbroer zou zorgen of dat zij op enerlei wijze afhankelijk zouden zijn van betrokkene. Wij zijn dan ook van mening dat verzoeker het niet aannemelijk gemaakt heeft dat zijn familieband met zijn moeder en halfbroer voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen. Uit niks blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene heeft gewerkt waaruit blijkt dat hij in staat is om voor zichzelf te zorgen, uit niks blijkt immers dat hij in het land van herkomst geen werk zou kunnen vinden.”

De verzoekende partij stelt dat de eerbiediging van artikel 8 van het EVRM een fundamenteel recht betreft dat iedere overheid voorafgaandelijk in rekening dient te nemen via een nauwgezette afweging van de verschillende belangen, alvorens een beslissing te nemen die de situatie van de betrokkene grondig kan wijzigen. Zij betoogt dat zij steeds een innige band heeft gehad met haar moeder en halfbroer, dat ook toen zij bij de vader van haar halfbroer woonde zij dagelijks contact had met haar moeder en zich meermaals per week op haar appartement bevond. Zij wijst er op dat zij thans opnieuw samenwoont met haar moeder en halfbroer hetgeen bewijst dat de banden voldoende hecht zijn, dat dit ook duidelijk blijkt uit de bijgebrachte verklaringen. Zij merkt op dat in de periode dat zij een inkomen ontving dit grotendeels werd besteed aan het huishouden van de moeder en halfbroer en de aankoop van allerlei toestellen, dat haar moeder slechts over een leefloon beschikt. De verzoekende partij betoogt dat in september haar halfbroer naar school gaat en dat haar moeder zal starten met werken.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de

gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een moeder met legaal verblijf in België en een halfbroer met de Belgische nationaliteit heeft, dat de verzoekende partij aangaf dat zij graag in België zou blijven en voor hen zorgen en dat zij samenwoont met de erkenner van haar halfbroertje. De verwerende partij meent dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, daar uit het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij al sinds 13 november 2011 niet meer samenwoont met haar moeder en halfbroer, dat zij zou samenwonen met de erkenner van haar halfbroertje, dat er niet op een degelijke manier wordt aangetoond dat zij emotioneel of financieel afhankelijk zou zijn van haar moeder, noch dat de banden die zij met haar moeder en halfbroer heeft voldoende hecht zijn, dat enkel één getuigenverklaring vermeldt dat zij haar moeder en halfbroer regelmatig bezoekt, dat evenmin wordt aangetoond dat de verzoekende partij op enige manier voor haar moeder en halfbroer zou zorgen of dat zij op enerlei wijze afhankelijk zouden zijn van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar familieband met haar moeder en halfbroer voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, dat uit niets blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De verzoekende partij verklaart dat zij steeds een innige band heeft gehad met haar moeder en halfbroer, dat zij ook toen zij bij de vader van haar halfbroer woonde dagelijks contact had met haar moeder en zij zich meermaals per week op haar appartement bevond, dat zij opnieuw samenwoont met haar moeder en halfbroer wat alleszins bewijst dat de banden voldoende hecht zijn, dat dit ook blijkt uit de bijgebrachte verklaringen, doch gaat eraan voorbij dat in het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet het haar toekwam een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar banden met haar moeder en halfbroer enkel één getuigenverklaring voorlegt dat zij haar moeder en broer regelmatig bezoekt. De verzoekende partij toont met haar betoog, dat zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ondersteunt met diverse stukken, niet aan dat de verwerende partij op grond van de stukken waarvan zij kennis had foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat haar familieband met haar moeder en halfbroer voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. De stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift en waarop zij zich in haar verzoekschrift baseert om aan te tonen dat zij een innige band heeft met haar moeder en halfbroer, wat blijkt uit de dagelijkse contacten met haar moeder en de bezoeken en uit het feit dat zij heden weer samenwonen, lagen niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze feiten niet betrokken te hebben in haar beoordeling over het al dan niet bestaan van een voldoende hechte relatie. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Hetzelfde kan gesteld worden betreffende de stelling van de verzoekende partij in het verzoekschrift, onder verwijzing naar stavingstukken, dat in de periode zij een inkomen ontving dit grotendeels besteed werd aan het huishouden van de moeder en haar halfbroer en allerlei toestellen. Bovendien blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken inderdaad aankopen door de verzoekende partij, doch blijkt geenszins dat deze aankopen werden gedaan ten voordele van het huishouden van haar moeder en haar halfbroer. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat haar moeder slechts over een leefloon beschikt, dat haar halfbroer in september naar school gaat en haar moeder zal starten met werken, doch toont zij geenszins aan op welke wijze deze elementen de motieven van de bestreden beslissingen weerleggen of ontcrachten. Bovendien werden deze elementen niet aangehaald in de aanvraag, noch gestaafd bij de aanvraag, zodat het de verwerende partij opnieuw niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ook ter gelegenheid van het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen. Bovendien stelt de Raad vast dat het feit op zich dat haar moeder slechts een leefloon heeft niet aantoonst dat de moeder van de verzoekende partij afhankelijk is, alsook dat het feit dat haar broer naar school gaat en haar moeder

gaat werken op zich niet aantoont dat er een band van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en haar moeder en halfbroer.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

Gezien geen gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder en haar halfbroer wordt aangetoond dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is er ook geen sprake van een inmenging door de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij niet diende over te gaan tot een belangenafweging. Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

4.1.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer beriep op artikel 8 van het EVRM, gelet op haar privéleven. Zij wijst onder meer op haar vast werk als chauffeur, het verblijf van haar moeder en halfbroer in België, haar sociale en emotionele banden met België, het beheer van de Nederlandse taal, haar uitzonderlijke integratiewil, haar opleidingen en werk, haar verblijf van meer dan drie jaar in België waarbij zij uitzonderlijk goed is ingeburgerd in de maatschappij en het enkel hier hebben van familie en vrienden.

Betreffende het aangevoerde sociaal en economisch welzijn/privéleven is de verwerende partij van mening dat deze niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd wat volgt: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

De verzoekende partij betoogt dat zij sedert haar aankomst in België reeds een zeer grote, zelfs uitzonderlijke integratiewil vertoont wat door vrienden, burens, maatschappelijk werkers en haar voormalige werkgever wordt bevestigd. Zij wijst er op dat artikel 8 van het EVRM het recht omvat om relaties aan te knopen en te ontwikkelen met medemensen, dat zij sedert vier jaar in België woont, gewerkt heeft als taxichauffeur, studies van het Nederlands heeft gevolgd en hier tal van vrienden heeft, zodat alle voorwaarden om artikel 8 van het EVRM toepasselijk te maken vervuld zijn. De verzoekende partij betoogt dat een gedwongen verwijdering van het grondgebied wel degelijk een inmenging uitmaakt, voorzien door de wet, in het recht van de vreemdeling tot eerbied van zijn privéleven. Zij wijst erop dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkele band of sociale relatie meer heeft met haar land van herkomst, dat zij meer dan vier jaar geleden verliet. Zij meent dat een dergelijke inmenging slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken, dat het criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging gegrond zou zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel. De verzoekende partij meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het recht op eerbied van haar privéleven. Zij meent dat de verwijdering van het grondgebied, die een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die zij heeft geweven in België sedert haar aankomst, terzake een maatregel zou uitmaken die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel, dat in huidig geval een dergelijk zware maatregel als de uitwijzing te zware repercussies op haar privéleven heeft, dat bij een objectieve afweging het belang van de Belgische staat niet in verhouding tot het nadeel dat zij ondervindt staat. Zij meent dat wanneer een genomen beslissing de onderbreking voor een bepaalde, al is het in beginsel maar korte, duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, een overheidsinstantie niet het recht kan miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat de beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is doordat het geen proportionele afweging maakt met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM op haar situatie.

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij beperkt zich tot het louter niet eens zijn met het feit dat zij niet aantoonde dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, doch toont door het louter opnieuw wijzen op de

elementen van haar integratie – die reeds aangehaald werden in haar regularisatieaanvraag – het foutief of kennelijk onredelijk karakter van dit oordeel van de verwerende partij niet aan. Evenmin betwist de verzoekende partij het motief dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze de motieven in de bestreden beslissing betreffende het aangevoerde privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn doordat zij een vierjarig verblijf en daaruit voortvloeiende integratie, persoonlijke, sociale en economische belangen heeft in België. Zij toont immers niet aan op welke wijze deze elementen op zich een andere beoordeling over het privéleven en/of over de inmenging hierop zou rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij terecht en in overeenstemming met rechtspraak van de Raad van State oordeelde dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Met het louter opnieuw verwijzen naar haar vierjarig verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie, persoonlijke, sociale en economische belangen toont de verzoekende partij geenszins aan dat het motief dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en het motief dat zij niet aantoonde de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, foutief of kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en de verplichting om het grondgebied te verlaten op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt op haar privéleven, nu de verzoekende partij niet verduidelijkt welke elementen van haar privéleven haar verhinderen het grondgebied te verlaten en een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partij toont met het louter verwijzen naar haar vierjarig verblijf in België, het opbouwen van een vriendenkring, het ontwikkelen van een privéleven en het alhier hebben van het centrum van hun economische, persoonlijke en sociale belangen, niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij geen enkele band of sociale relatie meer heeft met haar herkomstland, dat zij meer dan vier jaar geleden verlaten heeft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze verklaring in ogenschouw heeft genomen en geoordeeld heeft dat het al dan niet onderhouden van banden met het herkomstland volledig binnen de eigen invloedsfeer valt, dat indien zij verzuimd heeft de banden met het herkomstland te onderhouden dat een eigen keuze is geweest en dat het voor alle vreemdelingen die terugkeren naar het herkomstland geldt dat zij ginds hun leven terug moeten opbouwen. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij in het herkomstland geen enkele sociale relatie of band meer heeft en doet een dergelijke verklaring in ieder geval geen afbreuk aan het feit dat het aangevoerde privéleven in België niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

4.1.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.9. Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

4.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

*“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing stelt verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt wat dan dus geen andere beoordeling zou vragen dan deze van de instanties die de asielaanvraag beoordeelden.
Dit is uiteraard weinig ernstig.*

Daarenboven brengt verzoeker een wet bij dd. 21.10.2010 nog recent gewijzigd dd. 23.04.2014 waaruit blijkt dat personen die zich aan de dienstplicht onttrekken bij terugkomst in Kazachstan worden aangehouden en een gevangenisstraf dienen te ondergaan (stuk 11).

Daarenboven zou dit een definitieve scheiding met de familie in België betekenen, gezien hij vervolgens ook niet meer kan terugkeren naar België.

Niet te vergeten dat andersgekleurde mensen in Kazachstan wel degelijk een minderheidsgroep zijn.

2.2.2.2. In het kader van de beleidsrichtlijnen, terug te vinden op de website van Vlaams Minderhedencentrum en het Tijdschrift voor vreemdelingenrecht dd. 20.12.2004, wordt er het volgende meegedeeld bij regularisatie in geval van langdurige asielprocedure:

“De overheid is verplicht, ingevolge het beginsel van behoorlijk bestuur, om “beslissingen te nemen binnen een redelijke termijn. Iemand die overdreven lang “heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom “aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

A. Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de Dienst Vreemdelingenzaken deze richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen.

De Raad van State schorste middels arrest dd. 10.04.2006, gekend onder nummer 157.452, een weigering van regularisatie waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure.

De Raad van Staat oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

In die zin komen de volgende personen in aanmerking voor een regularisatie van hun verblijf in België:

- Een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en
- de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen, of
- de verantwoordelijke asielinstantie na meer dan 3 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen indien het een gezin betreft met een schoolgaand kind.

Voor de berekening van de duur van de asielprocedure is men unaniem van oordeel dat bij twee opeenvolgende asielprocedures, deze worden opgeteld indien de tweede asielprocedure ontvankelijk verklaard werd.

2.2.2.3. Toegepast op verzoeker, komen we uit op bijna 3 jaar.

Dienvolgens kan gesteld worden dat de procedure onredelijk lang duurde.

De termijn van 4 jaar wordt evenwel niet gehaald.

2.2.2.4. Echter die personen die een zeer sterke integratie of duurzame banden met België aantonen, komen eveneens in aanmerking.

Gelet op de uiteenzetting onder punt 2.2.1. en om billijkheidsredenen, dient verzoeker dan ook geregulariseerd te worden, gelet op de onredelijk lange behandeling van zijn aanvraag.

2.2.3. Besluit

2.2.3.1. Rekening houdend met de hogermelde uiteenzetting, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte beslist dat de door verzoekers onderhavige ingestelde regularisatieaanvraag onontvankelijk is.

2.2.3.2. Vooreerst wordt de lange duur van de asielprocedure veelal reeds erkend als een voldoende buitengewone omstandigheid.

2.2.3.3. Anderzijds besloot de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat er geen enkel element aanwezig is tot de vaststelling van bewijs voor de vrees voor verzoekers hun leven, indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst en zelfs hier niet het minst bewijs van leveren.

Naast de reeds eerder opgegeven argumentatie in hun asielaanvraag, is er echter wel een begin van bewijs.

Daarenboven bewijst verzoeker dat hij bij terugkomst meteen zal worden gearresteerd en in de gevangenis beland.

2.2.3.4. In die zin is het voor verzoeker bijzonder moeilijk, nagenoeg onmogelijk om naar Kazachstan te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

(R.v.St., 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, N° 4.)

Het risico dat verzoekster wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van art. 3 EVRM is dan ook enorm.

Dienvolgens leiden deze bijzondere omstandigheden ertoe dat deze aanvraag rechtstreeks dient ingediend te worden in hun verblijfplaats in België, doordat verzoeker recht heeft op eerbiediging van privé- en familielevens conform art. 8 EVRM.

(R.v.St., 22 januari 2004, nr. 127.325, T.Vreemd., 2004, 58.)

Indien men echter per impossibile oordeelt dat onderliggende aanvraag moet ingediend worden in het land van herkomst overeenkomstig artikel 9 Vr.W., vormt dit onmiskenbaar een inmenging in verzoekers privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en kan dit slecht enkel gerechtvaardigd worden in de hypotheses opgesomd in artikel 8, lid 2 EVRM.

(R.v.St., 23 februari 1994, nr. 46.660;
R.v.St., 22 oktober 1993, nr. 44.670;
R.v.St., 28 augustus 1992, nr. 39.906.)”

4.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.2.4. De verzoekende partij stelt in haar aanvraag van 14 november 2013 dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in haar hoofde gelet op haar vluchtverhaal. Zij meent dat een tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland bijzonder moeilijk, nagenoeg onmogelijk is om aldaar een aanvraag

in te dienen, dat de huidige situatie voor minderheidsgroepen niet verbeterd is. In dit kader legt de verzoekende partij als stavingstuk enkel het arrest van de Raad van 24 oktober 2013 voor.

4.2.5. Betreffende de asielaanvraag en de vrees voor terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd: *“Betrokkene diende een asielaanvraag in op 17 augustus 2010 een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 oktober 2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”* en *“Wat betreft de vrees voor elke terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”*

Waar de verzoekende partij in een besluit betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er geen enkel element aanwezig is tot de vaststelling van bewijs voor de vrees voor haar leven bij terugkeer naar haar herkomstland, waarbij zij verwijst naar haar argumentatie in haar asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waar erop wordt gewezen dat de asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat diezelfde verklaringen uit de asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden, zodat ze in deze procedure onmogelijk, zonder bijkomend bewijs, kunnen aanvaard worden. Waar zij in het besluit nog stelt dat er wel een begin van bewijs voorligt, beperkt zij zich tot een loutere bewering, zonder nader te duiden welk begin van bewijs voorlag bij haar aanvraag. Voorts, en betreffende de stelling in haar besluit dat zij daarenboven bewijst dat zij bij terugkomst meteen zal gearresteerd worden en in de gevangenis zal belanden, wijst de Raad op wat hierna wordt uiteengezet.

4.2.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat het weinig ernstig is te stellen dat zij geen nieuwe elementen aanbracht wat alsdan geen andere beoordeling zou vragen dan deze van de instanties die de asielaanvraag beoordeelden, beperkt zij zich tot het weinig ernstig bevinden van de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch toont zij geenszins aan op welke wijze deze motieven die ingaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangegeven elementen die betrekking hebben op haar asielrelaas, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag louter wijst op de situatie voor minderheidsgroepen in Kazachstan en uit het administratief dossier blijkt dat dit element werd aangehaald door de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag en werd beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en door de Raad. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het weinig ernstig is te stellen dat zij in haar aanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen. Ook met het enkel aanvoeren dat andersgekleurde mensen in Kazachstan wel degelijk een minderheidsgroep zijn, weerlegt zij het motief dat geen nieuwe elementen werden aangevoerd die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen, niet.

4.2.7. Voorts herhaalt de Raad dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen had aangebracht in haar regularisatieaanvraag van 14 november 2013 die een andere beoordeling van de asielaanvraag zouden kunnen rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont niet aan dat zij in haar aanvraag andere, nieuwe elementen heeft aangehaald betreffende haar vrees voor terugkeer, die als buitengewoon dienen beschouwd te worden gelet op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer.

Waar de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift wijst op een recente wijziging van de wet van 21 oktober 2010 op 23 april 2014 waaruit blijkt dat personen die zich aan de dienstplicht onttrekken bij terugkomst in Kazachstan worden aangehouden en een gevangenisstraf dienen te ondergaan, zoals blijkt uit de door haar bij haar verzoekschrift voorgelegde stukken, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid waarom het

voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk was om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst of verblijf, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij wel melding maakte van het feit dat personen die zich aan de dienstplicht onttrekken bij terugkomst in Kazachstan worden aangehouden en een gevangenisstraf dienen te ondergaan, daar zij wees op haar vluchtrelaas als buitengewone omstandigheid, toont zij geenszins aan op welke wijze de motieven die ingaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangegeven elementen die betrekking hebben op haar asielaas, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Zij weerlegt geenszins dat zij ter gelegenheid van haar aanvraag geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad blijkt dat ook deze omstandigheid, het zich onttrekken aan de dienstplicht, in ogenschouw werd genomen doch niet aanvaard werd in het licht van een aangehaalde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland.

4.2.8. Wat betreft deze aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zou mogen worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Betreffende de aangehaalde vrees omwille van het zich onttrekken aan de dienstplicht in Kazachstan en betreffende de aangehaalde vrees omwille van het behoren tot een minderheidsgroep in Kazachstan werd gemotiveerd in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het arrest van de Raad.

Het asielaas van de verzoekende partij werd reeds onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen vormen de omzetting van het Vluchtelingenverdrag en van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden aan de verzoekende partij geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2013 en door de Raad op 24 oktober 2013 bij arrest nr. 112 679. De Raad stipt nog aan dat de draagwijdte van het onderzoek in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zeer nauw aansluit bij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die betrekking hebben op het behoren tot een minderheidsgroep in Kazachstan die een andere beoordeling over de aangehaalde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland zouden rechtvaardigen.

De verzoekende partij toont voorts niet *in concreto* aan dat zij het risico loopt bij terugkeer aangehouden te worden en een gevangenisstraf op te lopen voor het verzaken aan de dienstplicht, onder verwijzing naar de bij haar verzoekschrift gevoegde stukken in de inventaris vermeld onder nummer 11. De verzoekende partij toont immers geenszins aan dat zij gehouden/opgeroepen was tot militaire dienst in Kazachstan. Immers blijkt uit de door haar voorgelegde vertaling van artikel 31 van de wet van de Republiek Kazachstan over de militaire dienstplicht en de statuten van de miliciens en artikel 326 van

het Strafwetboek van de Republiek Kazachstan geenszins dat de verzoekende partij verplicht was haar militaire dienst als burger op te nemen. Immers blijkt uit de voorgelegde vertaling dat de dienstplicht voor militaire dienst er is voor burgers in de leeftijdscategorie tussen de achttien en zevententwintig, die geen uitstel of vrijstelling van dienstplicht hebben, en dit in het aantal dat nodig is voor de samenstelling van de Krijgsmacht. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan – gelet op de mogelijkheid tot uitstel of vrijstelling en gelet op het feit dat er een beperking is in aantal – dat alle personen in de genoemde leeftijdscategorie onderworpen zijn aan de dienstplicht. Zij toont niet *in concreto* aan – bijvoorbeeld door middel van een oproepingsbrief – dat zij haar dienstplicht diende te vervullen. Evenmin toont zij aan dat zij niet in de mogelijkheid was of zou zijn om een uitstel of vrijstelling te verkrijgen.

De verzoekende partij voegt als stuk nr. 11 – zo blijkt uit de inventaris – naast de “*Kazachse Wet dienstplicht*” ook een stuk bij “*artikel op website regering*”. Dit stuk is echter opgesteld in een voor de Raad onbekende taal. De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar dit stuk daar er geen beëdigde vertaling voorligt.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het risico loopt bij terugkeer aangehouden te worden en een gevangenisstraf op te lopen voor het verzaken aan de dienstplicht, kan zij ook niet dienstig betogen dat dit een definitieve scheiding met haar familie in België zou betekenen gezien zij niet meer zou kunnen terugkeren naar België.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij gelet op het behoren tot een minderheidsgroep in Kazachstan of gelet op het zich onttrekken aan de dienstplicht in Kazachstan, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

4.2.9. De verzoekende partij betoogt dat ingevolge de beleidsrichtlijnen meegedeeld wordt dat iemand die overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing inzake asiel daarom een aanspraak kan maken op een regularisatie van zijn verblijf, dat ondanks het gebrek aan wettelijke basis de verwerende partij deze richtlijnen van de Minister niet zomaar naast zich neer kan leggen, dat de Raad van State bij arrest nr. 157.452 van 10 april 2006 een weigering van regularisatie schorste waarbij de verwerende partij beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van een lange asielprocedure, dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. Zij meent dat in die zin personen die een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en waarbij de asielinstanties na meer dan vier jaar geen uitvoerbare beslissing hebben genomen of na meer dan drie jaar indien het een gezin met een schoolgaand kind betreft, in aanmerking komen voor regularisatie van hun verblijf. Zij wijst erop dat men voor de berekening van de duur van de asielprocedures unaniem van oordeel is dat bij twee opeenvolgende asielprocedures deze dienen opgeteld te worden indien de tweede ontvankelijk werd verklaard. Toegepast op haar geval meent de verzoekende partij uit te komen op bijna drie jaar. Zij argumenteert dat kan gesteld worden – hoewel de vier jaar niet werd gehaald – dat de procedure onredelijk lang duurde, dat personen die een zeer sterke integratie of duurzame banden met België aantonen, eveneens in aanmerking komen. Zij meent dat gelet op de uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM en om billijkheidsredenen, zij dient geregulariseerd te worden, gelet op de onredelijk lange termijn van haar aanvraag.

Uit het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State volgt evenwel dat waar in een instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden worden gekwalificeerd, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend, dergelijke instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan steunen op de “*beleidsrichtlijnen*” en de “*verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid*” om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk verklaarde nu haar asielprocedure drie jaar duurde, wat onredelijk lang is, en gelet op haar zeer sterke integratie of duurzame banden met België en om te stellen dat zij diende geregulariseerd te worden gelet op de onredelijke lange behandeling van haar aanvraag. De verwerende partij dient de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze is opgestreden door het niet aanvaarden van de termijn van de behandeling van de asielaanvraag of de duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheden.

De verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van State, vermag geen afbreuk te doen aan de duidelijke rechtspraak van de Raad van State van recentere datum. Indien de verwerende partij aldus *in casu* toepassing zou maken van voormelde beleidsrichtlijnen/instructies/verklaringen van de minister over het regularisatiebeleid – waarin de duurzame lokale verankering werd vermeld als mogelijke rechtvaardigingsgrond voor een machtiging tot verblijf alsook de lange duur van de asielprocedure – zou zij alsnog de verzoekende partij toelaten ontslagen te worden van de verplichting aan te tonen dat er in haar geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert verder ook dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partij aangevoerde lange duur van haar asielprocedure en haar duurzame lokale verankering. De verzoekende partij blijft in gebreke om met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij op dit punt incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar zij de duurzame lokale verankering noch de duur van de asielprocedure aanvaardde als buitengewone omstandigheid die het haar bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Waar zij meent dat zij omwille van haar uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM geregulariseerd dient te worden gelet op de onredelijke lange behandeling van haar aanvraag, wijst de Raad er op dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet werd aangetoond. Bovendien, in zoverre uit voormelde argumenten van de verzoekende partij zou blijken dat zij de Raad vraagt haar te regulariseren, dient opgemerkt te worden dat de Raad in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij te regulariseren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

De verzoekende partij geeft nog aan dat, gelet op de onredelijke lange behandeling van haar aanvraag, zij om billijkheidsredenen dient geregulariseerd te worden. In zoverre de verzoekende partij wenst dat de Raad haar regulariseert, dient opnieuw opgemerkt te worden dat de Raad in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij te regulariseren. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar om billijkheidsredenen had dienen te regulariseren gelet op de onredelijke lange behandeling van haar aanvraag, stelt de Raad vast dat de verwerende partij de duur van haar aanvraag in ogenschouw nam, doch oordeelde dat de duur van de asielprocedure, namelijk drie jaar en twee maand, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Door het enkel aangeven dat zij meent dat de behandeling onredelijk lang was, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onbillijk is. Waar de verzoekende partij in een besluit nog stelt dat de lange duur van de asielprocedure veelal erkend wordt als een voldoende buitengewone omstandigheid, beperkt zij zich tot een louter bewering en toont zij overigens opnieuw niet aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de duur van de asielprocedure, namelijk drie jaar en twee maand, *in casu* niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

4.2.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.11. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig "*beginsel van behoorlijk bestuur*" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

4.2.12. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER